

Από τη στιγμή που μας το "κόλλησε" ο Bony στο 72' τα πράγματα έγιναν πολύ δύσκολα για το αντιπροσωπευτικό μας συγκρότημα. Κάνοντας ένα από τα πιο αποτελεσματικά παιχνίδια των τελευταίων ετών, βρέθηκε για κάτι περισσότερο από 30 λεπτά αγκαλιά με το όνειρο της περαιτέρω πορείας στο τουρνουά.

Παίζοντας σχεδόν υποδειγματικά το παιχνίδι του αιφνιδιασμού προσπάθησε να σκοράρει για δεύτερη φορά.

Αλλά και μετά την ισοφάριση έδειξε τις μαχητικές του ιδιότητες καθώς κινήγησε με ουσία το δεύτερο γκολ που θα τις έδινε την πρόκριση, αναγκάζοντας την καλύτερη Αφρικανική ομάδα να αμύνεται.

Ασφαλώς να θυμηθούμε και τα δοκάρια του Χολέμπας, του αρχηγού και του Τοροσίδη. Έπαιξε η Εθνική. Πιθανόν να είναι το ματς που κρύφτηκε λιγότερο από ποτέ.

Κι εκεί που θα έμενε μόνον η εντύπωση μιας καλής, μιας θαρραλέας εμφάνισης, όλα κρίθηκαν στην τελευταία φάση. Ο Sio πιθανότατα χωρίς πρόθεση ανατρέπει τον Σαμαρά. Ο ρέφερης σωστά το σφυρίζει. Ακόμα και οι σχολιαστές του BBC συμφώνησαν επ' αυτού.

Ο Έλληνας φορ σημάδεψε εύστοχα και παρά τη καλή αντίδραση του Barry σκόραρε. Έτσι έφερε την Ελλάδα, στις καλύτερες 16 ομάδες του κόσμου. Βοήθησε σε αυτό και η Κολομβία που ισοπέδωσε την Ιαπωνία, φιλοδωρώντας την με τέσσερα τεμάχια.

Ζούμε ένα παράξενο τουρνουά. Ποδοσφαιρικές δυνάμεις όπως η Αγγλία και η Ιταλία

επιστρέφουν στις πατρίδες τους πρόωρα αλλά δίκαια και εξ ίσου δικαίως συνεχίζει η Ελλάδα. Για την Αγγλία τα πράγματα είναι χειρότερα, καθότι την ίδια μέρα ταπεινώθηκε στο άλλο της εθνικό σπορ, το κρίκετ, από τη Σρι Λάνκα!

Σε ότι αφορά την εθνική μας, να μην λησμονήσουμε να συνυπολογίσουμε τις αναποδιές που αντιμετώπισε, όπως οι αναγκαστικές αλλαγές σε δυο παιχνίδια και την επίσης δίκαιη κόκκινη που μας ανάγκασε να παίξουμε με δέκα για μια 60 λεπτά με την Ιαπωνία. Αν και για το τελευταίο συμβάν, υπάρχει το βιτριολικό χιούμορ ότι η αποβολή του Κατσουράνη στοίχισε στην Ιαπωνία τον καλύτερο παίκτη της.

Ζούμε ένα παράξενο τουρνουά. Παίκτες που κοστολογούνται εκατομμύρια δαγκώνουν αντιπάλους τους και ακολούθως προσποιούνται τους χτυπημένους, κάτι σαν ντροπή του fair play. Η ντροπή γίνεται μεγαλύτερη καθότι, ο δαγκανιάρης, ο Ουρουγουανός Luis Suarez είναι η τρίτη φορά που υποκύπτει στον παραλογισμό αυτής της πράξης. Το είχε πράξει με τον Αϊαντα, όπου ξεκίνησε την ευρωπαϊκή του πορεία, αλλά και με την Liverpool κόντρα στην Chelsea. Κάποια παιδάκια το κάνουν αυτό στο Νηπιαγωγείο. Στο Δημοτικό το έχουν συμμαζέψει. Ο Suarez, στα 27 του όχι και μάλλον θέλει γιατρό! Κι ο ανεκδιήγητος Rodriguez προσπαθούσε να κρύψει το αποτύπωμα της πράξης από τον ώμο του Chiellini. Δικαίως οι σχολιαστές στο BBC, ανάμεσά τους ο Alan Shearer, κατέθεσαν την άποψη ότι δεν πρέπει να ξαναπαίξει διεθνείς αγώνες.

Ζούμε ένα παράξενο τουρνουά, που ως Έλληνες ελπίζουμε να γίνει ακόμα πιο παράξενο το βράδυ της Κυριακής προς την Δευτέρα. Η πιθανή πρόκρισή μας, προφανώς δεν θα μας βγάλει από το Μνημόνιο, ασφαλώς δεν θα μας προσφέρει ένα λιγότερο άσχημο οικονομικό αύριο, αλλά θα μας χαρίσει ένα χαμόγελο και θα δώσει περισσότερη δουλειά στους πιτσαδόρους, τους ντελιβεράδες και τις λοιπές ισχυρές δυνάμεις, των βραδιών των τηλεοπτικών μεταδόσεων.

Όσο πιο βαθιά όμως κολυμπάμε σε αυτό το τουρνουά, τόσο ελλοχεύει ο κίνδυνος να συναντήσουμε θυμωμένες θάλασσες και να γνωρίσουμε τη συντριβή από πραγματικά υπέρτερες, ποδοσφαιρικά, δυνάμεις.

Ας είναι. Το «...*απ' τα κόκκαλα βγαλμένη των Ελλήνων τα ιερά*», θα ακουστεί τουλάχιστον άλλη μια φορά στα γήπεδα της Βραζιλίας. Ως εκτούτου μερικοί από μας θα συγκινηθούν, κι η συγκίνηση είναι πάντα αντικαταθλιπτική, ιδιαίτερα αν συνειδητοποιήσεις ότι υπάρχει τουλάχιστον ένας Σαμαράς σε αυτόν τον τόπο κάνει καλά τη δουλειά του. Τι κρίμα που δεν τον λένε Αντώνη!